

Dojenje u javnosti: zašto je najprirodnija stvar na svijetu postala tabu?

Kada sam prije više od pet godina rodila svog prvog sina, znala sam da želim dojiti. Puno sam se educirala, čitala knjige i jasno sam donijela tu odluku. Znala sam da je to najbolja odluka za mamu i bebu (u većini slučajeva), da ima nevjerojatno puno koristi za oboje i pripremala sam se maksimalno koliko sam mogla.

Iako nije sve od samog početka išlo glatko (većinom zbog bebinih oralnih restrikcija), uspjeli smo i ja sam imala prekrasan dojenački staž – kako s njim, tako i s mlađim sinom.

No, nešto na što me nitko nije mogao pripremiti je osjećaj nelagode koji se javlja tijekom dojenja u javnosti. Ja, koja sam inače poprilično otvorena i opuštena po naravi, imala sam veliku nelagodu oko dojenja u javnosti, pretežito zbog toga što sam tijekom takvog dojenja doživjela neugodne poglede, a jednom i neugodan komentar starije gospođe.

Sjećam se da sam na jednom simpoziju o dojenju slušala o istraživanju i pripadnoj anketi vezanima za dojenje u javnosti (ispitanici su bili Hrvati), te sam se zgražala nad komentarima koje su ljudi anonimno pisali...

- *Sramota, pokrij se.*
- *To se radi u svoja četiri zida.*
- *Nek' ode to obaviti na WC.*
- *Time traži pažnju muškaraca.*

Od tada je prošlo više od pet godina. U međuvremenu sam postala savjetnica za dojenje i itekako prešla preko svoje nelagode nametnute od društva, no društvo se nažalost nije previše promijenilo. To smo mogli vidjeti u nedavnoj, iznimno ružnoj situaciji u kojoj je žena koja doji malu bebu skoro pa protjerana iz kafića da ode dojiti u WC.

Ono što mene zanima – kad smo mi to došli do toga da je hranjenje djeteta hranom koja je za njega namijenjena i stvorena postalo nešto sramotno, uvredljivo i neprilično?

Kad čujem da nije pristojno vidjeti dojku, ja se pitam znaju li ti ljudi koja je svrha upravo te dojke. Njena je svrha isključivo hranjenje djeteta. Zato taj dio tijela postoji.

Bilo kakva seksualizacija dojke dolazi iz iskrivljene percepcije žene, odnosno tretiranja žene kao da je objekt. Na kraju dana, isti taj kafić nalazi se u shopping centru u kojem hrpa reklama (pogotovo tijekom ljeta) koristi ženske dojke u svrhu prodaje kupaćih kostima, haljina, donjeg rublja, a ponekad i (čovjek bi rekao) nepovezanih proizvoda kao što su alkohol, auti i slično.

Nije li licemjerno da grudi imaju svoje mjesto u prodaji proizvoda koristeći taktike seksualizacije i objektivizacije ženskog tijela, a kada grudi trebaju služiti svojoj svrsi, odnosno nahraniti malu bebu, ista ta seksualizacija to onemogućava?

Kad mi netko kaže da dojenje u javnosti nije primjereno, moje pitanje je – za koga? U cijeloj ovoj priči, ja ne razumijem kako se stvorio toliki tabu oko dojenja u javnosti, a plaže su nam pune žena u toplesu (i neka budu). Dojenje u javnosti je tabu, a radi se o doslovnom hranjenju djeteta. Nekima to očito nije ugodno vidjeti.

Na što se drugo onda ova situacija može preslikati? Meni nije ugodno vidjeti čovjeka koji u restoranu žvače otvorenih usta. Imam li ja pravo njega poslati u WC da jede tamo? Uopće ne mogu razumjeti mentalni sklop nekoga tko ne vidi problem u tome da pošalje majku s malom bebom u javni WC da bi tamo nahranila svoje dijete. Koliko smo zaista zastranili kao društvo kada smo doslovno zaboravili funkciju grudi i izgubili empatiju za majke i bebe?

Pričamo o potrebi za pronatalitetnom politikom, a onda kao društvo osuđujemo žene koje doje svoju djecu u javnim prostorima, istovremeno osuđujući žene koje ne doje. Ženama koje doje govorimo da to rade doma, iako bebe jedu svakih sat do dva (ljeti i češće), ali im onda spočitavamo kako se izoliraju kada postanu majke. Ne možeš pobijediti u svijetu u kojem se ne cijeni majka.

Fascinantno je što, ako malo prođete kroz umjetnost prošlih stoljeća, motiv majke koja doji (i to u javnosti) sasvim je normalna stvar. Tako je bilo i prije par generacija. Danas pak, iako smo iznimno “napredni” i “tolerantni” te pričamo o empatiji, očuvanju planete i prihvaćanju različitosti, fundamentalno pravo da majka nahrani svoje dijete očito ne vrijedi.

O tome mi pričamo. Pravo da majka nahrani svoje dijete.

Ono što me tješi u cijeloj priči jest činjenica da su izašla istraživanja koja statistički

pokazuju da su oni koji imaju problem s dojenjem u javnosti često niže razine obrazovanja. To mi daje nadu da edukacijom i normalizacijom dojenja možemo olakšati život svim mamama (a time i bebama) oko nas. Daje mi nadu da žene uskoro neće morati osjećati ono što sam ja osjećala nekad.

Vrijeme je da dojenje (pogotovo u javnosti) prestane biti tabu. Naše tijelo i naše grudi stalno se i besramno koriste u svrhe kapitalizma i objektivizacije bez da itko trepne - do te mjere da smo kao ljudi očito zaboravili neke osnove ljudske biologije. Dojkama je primarna svrha hranjenje bebe (zato se i zove dojenje), beba ima pravo jesti kada i gdje želi, a mama ima pravo nahraniti svoju bebu bez straha okoline!

Piše: Una Pašić Gregović, doula i edukatorica

Photo: Stoodio Soo; privatni album

Web: www.una-bridged.com

Instagram: <https://www.instagram.com/una.bridged/>

Powered by:

www.intimina.com

<https://www.instagram.com/intimina/>

<https://hr-hr.facebook.com/IntiminaHrvatska/>